

HALOTTASÉNEKEK

207

ATYÁM, HOGYHA LEHET

Parlando ♩=60

1. A-tyám, hogy-ha le - het, Múl - jék el e po - hár,
Ha - lál gyöt - rel - mé - vel Mely meg - tölt - ve van már.

2. Az Olajfák hegyén
Reszkető kebellemel
Így sóhajtott Jézus,
Szörnyű félelemmel.

3. Midőn maga előtt
Meglátta a halált,
Rémitő szárnyával
Midőn melléje szállt,

4. Rettegés fogta el
Annak látásától,
Leroskadt, s verejték
Hullott szent arcáról.

5. Mert oly rémitő a
Halál ábrázatja,
Hogy halandó ember
Azt ki nem mondhatja.

6. Pedig mindenkinek
Át kell rajta esni,
Nem menekülhet meg
Attól soha senki.

7. Áldjon meg az Atya,
Fiú és Szentlélek,
Tegyen boldoggá, ha
Eljő az ítélet.

8. Jézus, Mária és
Szent József nevében
A feltámadásig
Nyugodj békességben.

Egyházaskér, Pópity Péterné Losoncz Erzsébet (75), 2002

Dallamát vö. Kodály 1973, 2. sz.; Volly 1982, 4. sz.; *Hozsanna* 1997, 184 B.

208

ÍGY FIZET AZ ÁLNOK VILÁG

Parlando ♩=60

1. Így fi - zet az ál - nok vi - lág,
So - kat í - gér, ke - ve - set ád.
I - gen hit - vány az a kis bér,
A - mit ne - kem ily szű - ken mér.

2. Négy szál deszka rideg házam,
Zörgő forgács nyugvó ágyam,
Ez az egész keresményem,
Ezzel már most be kell érnem.

3. Ámde Jézus, kit szolgáltam,
Örök jót ad mennyországban.
Ábrahám keblére helyez,
Szegény lelkem ott örvendez.

4. Ámde Jézus, kit szolgáltam,
Örök bért ad mennyországban.
Én Istenem, én Istenem,
Vidd fel fehér mennybe lelkem.

Egyházaskér, Pópity Péterné Losoncz Erzsébet (75), 2002

Dallamát vö. dr. Karsai 1986, 580.; Dobszay-Szendrei 1988, IV(B)175a.

209

ELMÚLTAK MÁR MINDEN KÍNJAIM

1. El - múl - tak már min - den kín - ja - im,
Itt ha - gyom már min - den ja - va - im,

Hit - ves - tár - sam, fi - am s le - á - nyim,

Az én ked - ves, jó ro - ko - na - im.

2. Téged kérek, jó hitvestársam, Legyen tőled takarításom, Uram Isten, jó útitársam, Hogy mennyekben legyen jó sorsom.	4. Jó leányim, ne sirassatok, Könnyes szemmel ne zokogjatok, Atyátokat ápolgassátok, Koporsóba takargassátok.
3. Jó fiaim, Isten veletek, Atyátokért Istent kérjétek, Jutalmat az égben nyerjétek, Énérettem könyörögjétek.	5. Zárjatok be a koporsóba, Vigyetek el kényszersíromba, Öltözzetek szomorú gyászba, De reménytek legyen Jézusban.

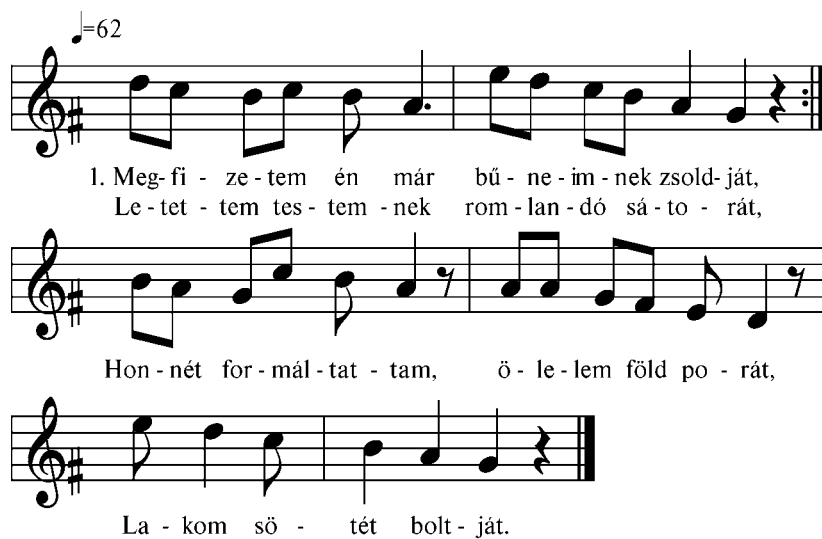
Törökkanizsa, Ótott Ferencné Simon Erzsébet (70), 2002

Vö. Dobszay-Szendrei 1988, IV(E)/305c.

210

MEGFIZETTEM ÉN MÁR

$\text{♩} = 62$

1. Meg-fi - ze - tem én már bú - ne - im - nek zsold - ját,
Le - tet - tem tes - tem - nek rom - lan - dó sá - to - rát,
Hon - nét for - mál - tat - tam, ö - le - lem föld po - rát,
La - kom sö - tét bolt - ját.

2. Kik még ez életben szenvedtek, örültök,
Ez lesz majd végetek, mind ide kerültök,
Itt a királyoknak le hull koronájuk,
Eltűnik hatalmuk.
3. Ó, Krisztus, ne tekintsd éltednek hibáit,
Nézd inkább szentséges vérednek hullását,
Támaszd fel öröme testemnek morzsáit,
Add meg egek fényit.

Csóka, Jasura József (59), 2002

Dallamát vö. Szendrei-Dobszay-Rajeczky 1979, F/10.

211a

JÉZUSOMNAK KEGYELMÉBŐL

$\text{♩} = 62$

1. Jé - zu - som - nak ke - gyel - mé - ből már el - ér - tem vé - ge - met,
Vég - he - tet - len sze - rel - mé - ből vá - rom üd - vös - sé - ge - met.

R.

Is - ten - nem, Is - te - nem,
ki vol - tál min - de - nem,

Ti - ed le - gyen már lel - kem.

2. Amíg éltem e világban, benned bízam, Istenem,
Emberi gyarló voltomban csak te voltál mindenem.
R.

3. Most is minden reménységem vagyon Istenségemben,
Hogy megadod üdvösségem örök dicsőségemben.
R.

4. Testemet hagyom a földnek ítéletig zálogul,
Lelkem pedig Fölségednek örökös ajándékul.
R.

Törökkanizsa, Ótott Ferencné Simon Erzsébet (70), 2002

Vö. dr. Karsai 1986, 572., 581.

211b

JÉZUSOMNAK KEGYELMÉBŐL

1. Jé - zu - som - nak ke - gyel - mé - ből már el - ér - tem vé - ge - met,
Vég - he - tet - len sze - rel - mé - től vá - rom üd - vös - sé - ge - met.

Is - te - nem, Is - te - nem,
te vol - tál min - de - nem,

Kö - nyö - rülj én lel - ke - men.

2. Amíg éltem a világban, benned bízam, Istenem,
Mindennemű dolgaimban csak te voltál mindenem.
Istenem, Istenem, te voltál ...
3. Most is minden reménységem tebeléd helyeztetem,
Hogy megadod üdvösségem örök dicsőségemben.
Istenem, Istenem, te voltál ...
4. Testemet hagyom a földnek ítéletig zálogul,
Lelkem pedig Fölségednek örökös ajándéku.
Istenem, Istenem, te voltál ...
5. Hitvestársam, gyermekeim, ismerősim s rokonok,
Jézusom áldjon bennetek, barátim és szomszédok.
Istenem, Istenem, te voltál ...

6. Ó, én kegyelmes Istenem, már hozzád esedezem,
Ki voltál én reménységem én gyarló életemben.
Istenem,Istenem, te voltál ...
7. Add, hogy Krisztust, az örök fényt én is láthassam veled,
És a Szentlélekkel együtt áldjam istenségedet.
Istenem, Istenem, add üdvösségemet,
Nyugosztaljad lelkemet.
8. Akik még e földön élnek, rólam példát vehetnek,
Szépség, erő, kincs, gazdagság mily hamar eltűnhetnek.
Istenem, Istenem, add ...
9. Rokonaim, barátaim, minden ismerőseim
Felejtsetek, engedjétek, hogyha voltak hibáim.
Istenem, Istenem, add...
10. És most végre fogjátok fel romlandó portestemet,
Uram, Jézus, kegyes Krisztus, nyisd meg, kérlek, az eget.
Istenem, Istenem, add...

Csóka, Jasura József (59), 2002

Vö. Tárkányi-Zsasskovszky 1874, 381. sz.

212

MINT GYÁSZBA BORULT ERDŐ

Parlando ♩=54

1. Mint gyász- ba bo - rult er - dő, bá - nat - tal van be - fest - ve
A fáj - da - lom ho - ná - ban a sí - rok bús ke - reszt - je.

Adj nyu - gal - mat és ír - gal - mat, szent vi - gal - mat,

Úr Is - ten, a hol - tak - nak.

2. Mindenik gyászkeresztre a bánat könnyeivel
A fájdalom angyala e szavakat írta fel:
R.
3. Emeljük az ég felé összekulcsolt kezünket,
Hogy nyerjenek enyhülést az Úrban kimúlt hívek.
R.
4. Nyugodjatok békében a csendes temetőben,
Jézus neve ragyogjon sírotok éjjelében.
R.

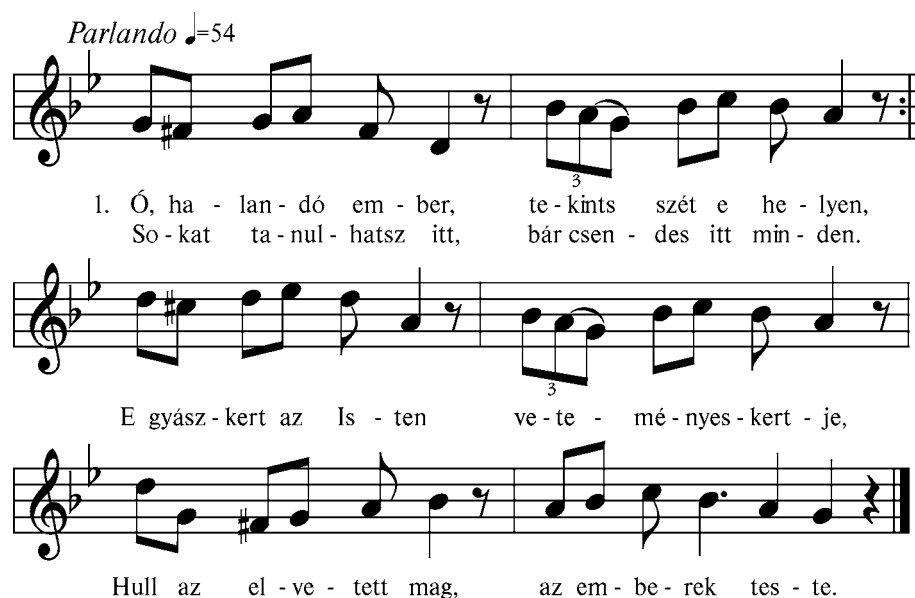
Egyházaskér, Pópity Péterné Losoncz Erzsébet (75), 2002

Dallamát vö. Dobszay-Szendrei 1988, IV(F)/340.

213

Ó, HALANDÓ EMBER

Parlando ♩=54

1. Ó, ha - lan - dó em - ber, te - kints szét e he - lyen,
So - kat ta - nul - hatsz itt, bár csen - des itt min - den.

E gyász - kert az Is - ten ve - te - mé - nyes - kert - je,

Hull az el - ve - tett mag, az em - be - rek tes - te.

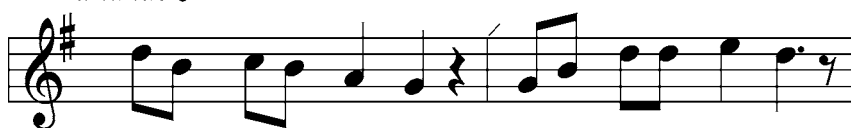
2. Ez a csöndes sírkert egyszer ér, ó, tavaszt,
Mely az itt nyugvókban új életet fakaszt.
Ha az ítéletnek napja lesugárzik,
A porrá vált ember új testbe öltözik.

3. Itt nincs szívet bántó igazságtalanság,
Itt az egyenlőség, itt az egyformaság.
Tekintsük csak végig a sírok hantjait,
Itt a halál mindent szépen kiegyenlít.

4. Ez a kert az Isten veteményeskertje,
Ösmerjük mindnyájan, temető a neve.
Előbb avagy utóbb mi is odajutunk,
De lelkünk égbe száll, s felderül hajnalunk.

214

MÁRIA, TEKINTS LE

Parlando ♩=60

1. Má - ri - a, te - kints le Csil - lag - tró - nu - sod - ról,

Har - ma - tos a vi - rág A sok könny - hul - lás - tól.

2. Mely omlik az árvák
S özvegyek szeméből,
Kik hozzád esdenek
Siralom völgyéből.

3. Jaj de szomorú kert
A gyászos temető,
Sok itt a porló szív,
Sok itt a könnyező.

4. Itt az élethatár,
Itt a végelválás,
Itt már nem ébreszt fel
Senkit a zokogás.

5. Mint őszi vihartól
Összetört rózsafa,
A sirok közt úgy jár
A bús, özvegy anya.

6. Kis árváival
Roskad egy sírhantra,
Mely alatt nyugszik a
Hű társ és jó atya.

7. Jaj de csöndes a sír,
Néma a temető,
Mély álmát alussza
A kenyérkereső.

8. Az atyai szívre
Halál keze borul,
A szerető szívre
Sírhalom domborul.

9. De van az égben egy
Mindenható Atya,
Aki az árváknak
Könnyeit számlálja.

10. Van egy Anya, aki
Maga is árva volt,
Mikor Szent Szülötte
A keresztfán megholt.

Egyházaskér, Pópity Péterné Losoncz Erzsébet (75), 2002

215

MÁRIA AZ EGEKBŐL

♩ = 70

1. Má - ri - a az e - gek - ből Nézz le dí - csó - sé - ged - ből,
Se - git - sé - ge - d et vár - ja A bús öz - vegy, az ár - va.

2. Szomorú a temető,
Mert sok ott a könnyező,
Itt a végső elválás,
Azért van a sok sírás.

3. Hozzád sóhajt az özvegy,
Ha a temetőbe megy,
Ahol a sírkeresztet
Zokogva öleli meg.

4. A sír virágaira
Könnyharmatát hullatja,
Mely úgy omlik szeméből,
Mint zápor a felhőből.

5. Midőn a temetőből,
A halottak kertjéből
Hazamegy hajlékába,
Otthon új bánat várja.

6. Szíve csaknem meghasad
A bús özvegy anyának,
Midőn körülzokogják
Az apátlan kis árvák.

7. Mert a kenyérkereső,
Tápláló s védelmező
Édes atyai kezek
Koporsóban pihennek.

8. Kedves szülóm, sírodból
Kelj fel, gyászkoporsódból,
Csak még egyszer öleld meg
Árván maradt gyermeked!

Hódegyháza, Jaksa Mihályné Katona Erzsébet (48)
Gubacskó Lajosné Katona Anna (44), 2002

Dallamát vö. dr. Karsai 1986, 583.

216

SZŰZ MÁRIA, TEKINTS LE

$\text{♩} = 140$

1. Szűz Má - ri - a, te - kints le az ég - ből,

Nézd a köny-nyet, mi hull a sze - mek - ből,
Zo - kog a bús öz-vegy és az ár - va,

Mert a bá - nat szí-vünk- be van zár - va.

(a dallam második felére:)

R. Ó, ne hagyd el őket, Szűz Mária,
Szomorú árváknak édesanyja.

2. Gyászba borult az özvegy élete,
Zokogva jár a temetőkertbe,
Sírva borul férje gyászhintjára,
Szíve majd meghasad fájdalomában.
R.

3. Nincs szomorúbb az árva életnél,
Jaj, mert nincs több édesanya egynél.
Ha ezt az egyet is elvesztette,
Ráborul a fájdalom tengere.
R.

4. Nagy a világ, se hossza, se vége,
De az árva nem nyer nyugtot benne,
Zokogva sír a zárt ajtók mellett,
De nem talál könyörülő szívet.
R.

5. Kimegyen a gyásztemetőkertbe,
Odaviszi szívének keserve,
Zokogva leroskad a sírdombra,
Mint ősszel a hervadó fák lombja.
R.

6. A mennyország boldogságnak háza,
Ahol nem jut senki árvaságra,
Amily keserű itt az elválás,
Oly édes lesz ott a viszontlátás.
R.

*Hódegyháza, Jaksa Mihályné Katona Erzsébet (48)
Gubacsó Lajosné Katona Anna (44), 2002*

Dallamát vö. 164. sz.; *Hozsanna* 1997, 67/B.

217a

INDULOK SÍROMBA

Parlando ♩=70

1. In - du - lok sí - rom - ba, me - lyet ás a - nyám vét - ke.
 Me - gyek a po - rom - ba, s le - szek a fér - gek ét - ke.

Jöjj el, é - des Meg - vál - tó, Légy te most vi - dá - mí - tó!
 Jöjj, ke - gyes sza - ba - dí - tó,

2. Ádám atyánk vétke sürget a sírba szállni,
 Éva bűnös lelke kényszerít porrá válni.
 R.
3. Velük bár nem éltem az Isten tilalmából,
 De bennük vétettem, s jöttem a bűn ágyából.
 R.
4. Mindenek elhagynak engemet e világon,
 A szívek megfagynak, nincsen senki barátom.
 R.
5. Állok a határon, pokol és a menny között,
 Sírok a nagy káron, melybe végem ütközött.
 R.
6. De bízom tebenned, ó, szerelmes Jézusom,
 Hogy a szereteted leszen az én orvosom.
 R.

217b

INDULOK SÍROMBA

Parlando ♩=60

1. In - du - lok sí - rom - ba, me - lyet ás a - nyám vét - ke,
 Me - gyek a po - rom - ba, s le - szek a fěr - gek ét - ke.

Jöjj el, é - des Meg - vál - tóm,
 Jöjj, ke - gyes sza - ba - dí - tóm,

Légy te most vi - dá - mí - tóm!

(További szövege 217a szerint.)

218

SEREGEKNEK SZENT ISTENE

1. Se - re - gek-nek szent Is - te - ne, Menny-nek és föld-nek min-de - ne,

Jöjj el, jöjj el, én Krisz-tu-som, Ne hagyj u - tol - só ó - rá - mon.

2 Tekints lelki sebeimre,
Ki teremtettél képedre,
Bűneimnek sokaságát
Ne nézd, Uram, undokságát!

3. Lelkemet neked ajánlom,
Testem föld gyomrának adom,
Ott még egykor az föltámad,
Adj, Uram, adj nyugodalmat!

4. De föltámadok én újra,
Szerelmedtől megújulva,
Jöjj el, jöjj el, én Krisztusom,
Ne hagyj utolsó órámon!

Rábé, Kiss Dezsóné Makra Ilona (58), 2002

Magyarmajdány, Bodó Jánosné Ágoston Katalin (67), 2002

Vö. Vargyas 1981, 0302. sz.

219

Ó, ISTEN, Ó, ATYÁNK

$\text{♩}=70$

1. Ó, Is - ten, ó, A - tyánk, é - let s ha - lál U - ra,
Ké - rünk, te - kints szi - vünk é - gő fáj - dal - mi - ra.

Köny - nyet hul - lat sze - münk, vér - ző, fá - jó szi - vünk,

Mi - dőn a hol - ta - kért hoz - zád e - se - de - zünk.

2. Hány szomorú özvegy könnyezi hű párját,
Hány kesergő szülő szeretett magzatát,
Hány elmaradt árva tekint fel az égre,
És könnyezve borul a sír keresztjére.
3. Testvér testvéérért kéri az ég Urát,
Hogy enyhítse meg az elholtak nagy kínját.
Barát barátjáért könnyezve kesereg,
S imádkozik azért, ki sírban szendereg.
4. Mi is így sóhajtunk: Isten, nyugalmat adj,
Vigasz nélkül, kérünk, egy megholtat se hagyj!
Kik a tisztító láng gyötrelmét szenvedik,
Irgalmazz, ó, Atyánk, ó, irgalmazz nekik.

220

BÚS ARCOKAT LÁTOK ÉN

$\text{♩} = 70$

1. Bús ar - co - kat lá - tok én, a - mer - re csak te - kin - tek,
 Sir az if - jú, sir a vén, jaj, mit je - lent - nek e - zek?
 Ha - ran - gok is bú - san szól - nak, és szo - mo - rú,
 Tom - pa han - got ad - nak.

2. Látom, sok szegény árva atyját s anyját keresi,
 De régen el van zárva előle, és nem leli.
 Az özvegy is könnytelt szemmel nézi, hol van
 Az, kivel élt örömmel.
3. A hű barát barátja emlékének áldozik,
 És hogy őt nem láthatja, szíve fáj, sóhajtozik.
 Bús tehát itt minden lélek, mondjátok meg,
 Ó, mit jelentnek ezek.

4. Keresztények, gyásznap ez, mert a megholtak napja,
Szemetek méltán könnyes, s könnyét méltán hullatja.
Tudom, nincs szív közöttetek, imát értük
Hogy mennybe ne küldjeteK.

5. Tekints le, kegyes Isten, a szenvedő lelkekre,
Halld meg könyörgésünket, és vedd fel a mennyekbe.
Szent véred egy cseppje elég, ó, könyörülj
Rajtuk, Isteni felség.

Csóka, Jasura József (59), 2002

